

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. május 24-én.

Máté evangéliuma 8. rész 5-8. verse: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte őt: Uram, a szolgálóm bémán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak. Ő így szólt hozzá: Elmegegyek, és meggyógyítom. De a százados ezt felelte: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott evangéliumi történet részlet nagyon komoly drámai feszültséget rejt. Szándékosan nem olvastam tovább hozzá a végkifejletet. Ott marad ugyanis a várakozás, még akkor is, ha mi már pontosan tudjuk, hogy mi fog a végén történni, hogy: mi is lesz majd? Van egy szörnyen kínlódo szolgáló, egy érte aggódo katona, és a gyógyítani szándékozó Jézus. A százados azonban tudja, hogy Jézusnak egy szót is elég szólnia és meggyógyul a szolgáló. A gyógyulás azonban még nem történt meg.

Ha most a saját lelkületünkre gondolunk, akkor ugyanilyen. Drámai feszültség van benne. El tudtunk jönni a templomba, mint ahogyan a százados is oda tudott menni Jézushoz. El tudjuk mondani, hogy ez az elmúlt időszak milyen bénaságot jelentett sok esetben. Mennyire kízó volt az életünk ilyen hirtelen megváltozása. El tudjuk mondani, hogy mennyi kétségünk, vagy éppen félelmünk és aggodalmunk volt az elmúlt 10 hétben. Tudunk könyörögni is, hogy a mi Urunk jöjjön és segítsen. Látjuk Megváltónk szívében a szeretetteljes szándékot, hogy elinduljon és gyógyítsen. Csakhogy most még nem látjuk, hogy miként gyógyul majd meg a gyülekezet élete, miként áll helyre a szolgálat, a misszió, a diakónia, miként tudjuk korábbi gyülekezeti tagjainkat elérni, és miként tudunk újakat hívni. Pontosán ott áll a történetünk, mint ahol befejezem az evangéliumi történet felolvasását. Még nem hangzott el a mondat: „menj el, és legyen a te hited szerint.”

Mi is történik akkor most? Elindultunk, hogy Krisztushoz odalépünk. Ez a legfontosabb. Enélkül semmi nincsen az egyházban, és semmi nincsen itt a tatai református gyülekezetben sem. Ha nem lépünk oda, ha lelkünkben távol maradunk, ha bezárjuk az ajtót, akkor nem történik semmi. Akkor megmarad az, ami eddig volt, a kihalt, az üres, a kétségekkel teli. A drámának azonban nem kell tragédiává válnia. Ebben a még ismeretlen jövőképben nem kell a tatai gyülekezet sírkövét megfaragtatnunk, és nem kell ráírnunk, hogy élt 1608 és 2020 között. Miért? Csak egyetlen dolog miatt. Krisztus itt volt, Krisztus itt van, és Krisztus itt lesz velünk.

A százados tehát elindult, és Jézushoz lépett. Olyan sok minden takar ez az egyetlen apró részlet. Mennyi kimondatlan érzés van benne. Ahogyan a százados végignézte kedves szolgálójának a szenvedését. Mennyire fájhatott neki is. Ahogyan ott állt a tehetetlenség érzésével. Én itt nem tudok segíteni. Ahogyan megjelent a remény, mert hallott erről a csodatevőről. Ahogyan megjelent a hit, hogy érdemes elindulni. Ahogyan látta a saját életének az értéktelenségét Jézus előtt. A százados azonban elindult mindazzal, ami a szívében volt, és elmondta. A legfontosabbat ugyanis eddig még kihagytam. Ott volt egy érzés még: egyedül Ő tud segíteni nekem. Nincsen más esélyem.

Nem tudom, hogy ki milyen lelkülettel van itt a templomban, vagy hallgatja éppen a készülékek előtt ezt az ígehirdetést. Van, aki gyásszal, van, aki keserűséggel, van, aki veszteségekkel. Biztosan van olyan, aki kíváncsian, várakozással. És van olyan, aki kitörő örömmel, lelkesedéssel, végtelen hálával. Bármelyik érzés is legyen bennünk, elindulhatunk. Odaléphetünk Krisztushoz. Mert egyedül Ő tud segíteni nekünk, nincsen más esélyünk.

A százados odalépett, és feltárta az érzéseket, amik benne voltak. Mennyire megdicsérné ma minden kommunikációs szakember. Egyes szám első személyben beszélt. Teljességgel kiöntötte a szívét Jézus előtt ezzel a néhány szóval. „Uram, a szolgálóm bémán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak”.

Nagyon fontos, hogy ezen a mai istentiszteleten kiöntsük a szívünket. Ne maradjon benne semmi, amit ne tennénk Megváltónk elé. Merjük kimondani, hogy minden hitünkkel együtt is bénultnak látjuk a lelkünket. Merjük megfogalmazni, hogy ez az egész vírushelyzet olyan kérdéseket hozott elő bennünk, amik a legmélyebb érzéseinket is megmozgatták. Mondjuk ki, hogy voltak mélypontjaink, amikor éppen düh, keserűség volt bennünk. Talán még vád is volt bennünk Isten felé, hogy miért engedte meg mindezt. Fogalmazzuk meg, hogy mennyire nehezünkre esett mindenféle szabályt megtartani. Itt állunk Jézus előtt és mondjuk el, hogy bizony voltak pillanatok, amikor örültünk ennek a helyzetnek, hogy megálltunk és lelassítottunk, hogy több mindenre volt időnk. Öntsük ki a szívünkéből azt, hogy néha érzéketlenek voltunk mások bajával szemben, és nem figyeltünk a megsebzett lelkek érzéseire. Mondjuk ki: Uram, Jézus, most mindent eléd

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. május 24-én.

teszek. Minden jó és minden rossz érzésemet. Ismételjük meg magunkban: Uram, Jézus, most mindent eléd teszek. Minden jó és minden rossz érzésemet.

A feszültségekkel teli történetben aztán felvillan a fény. Jézus kimondja ennek a századosnak: „Elmegyek és meggyógyítom”. Két rövid szó, és benne van az élet és a jövő. Egyszerű kijelentések, és mégis elindítják a reménységet. Hát mégis lehet? Hát mégis megtörténhet? Hát helyre állhat a lelkemben minden? Igen, lehet. Megváltónk kimondta. Eljön, és gyógyít. Itt közöttünk is. A tatai református gyülekezetben is, és mindenütt ezen a világon.

Az idei évben három rózsatövet ültettem el a kertben egymás mellé. Az egyik szinte azonnal rügyezni kezdett. A másik pár nappal később követte a példáját. A harmadik azonban semmi életjelet nem mutatott. Minden nap vettem rá egy pillantást. Vizsgáltam, hogy megjelenik-e akár csak a legkisebb hajtás is. Már-már kezdtem elkeseredni, hogy biztosan az ültetésnél rontottam el valamit, amikor számomra hosszú idő elteltével az a tő is elkezdett egy halványzöld rüggyel kihajtani. Hát mégis lehet? Amikor Krisztus kimondja, hogy „elmegyek és meggyógyítom”, abban benne van ez a pillanat. Megjelent a hajtás, és jelzi, hogy itt bizony van élet, és van folytatás.

Kedves Testvéreim! Ezt az első istentiszteletet most így élhetjük meg. Mint egy halványzöld pici hajtást. Ami aztán hisszük, hogy növekedni fog, és idővel újabb és újabb ágai hajtanak ki, majd meg fog jelenni a virág is, és lesz illata is. Amikor mások látják majd a gyülekezetünket akkor felénk fordulnak és kimondják, hogy mennyi szépség van benne. Krisztus ugyanis kimondta: „elmegyek és meggyógyítom”. A személyes életünket is, a gyülekezetünket is, az egyházunkat is.

A történetrészlet végén azonban a drámai feszültség növelésére ott áll a százados mondata. „Nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj”. Milyen hajszálpontosan érezte ez a pogány ember, hogy Krisztus tisztaságával szemben az ő élete mocskos. Talán nem is tudta megfogalmazni, de érezte, hogy valami nincsen rendben. Van ott valami, ami nem engedi, hogy Jézus belépjen az otthonába, az életébe.

A mai napon nem mehetünk el emellett a tény mellett sem. Nem vagyunk méltók arra, hogy Krisztus az életünkbe jöjjön. Igenis ott van a bűn, és ott van mindaz, ami az elmúlt időszakot terheli. Amikor az érzéseinket kiöntöttük, akkor még a bűneinket nem vallottuk meg. Azt is ki kell mondanunk, hogy vétkeztünk sok mindennel Isten ellen, egymás ellen, az Isten által megteremtett természet ellen. Ki kell mondanunk, hogy tettel, szóval, gondolattal és mulasztással mennyi minden bántást, fájdalmat és kárt okoztunk. Nem vagyunk méltók arra, hogy Krisztus az otthonunkba jöjjön. Ezért mondhatjuk az 51. zsoltár szavaival együtt: „Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

A történet részlet nem itt ér véget. Hanem itt: „csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám”. A hit, a bizalom, a Krisztusra hagyatkozás teljessége jelenik meg itt. Csak egy szót szólj. Nem is kell jönnöd, nem is kell a kezedet rátennem, nem is kell semmi különleges feladatot végrehajtanod. Csak egy szót szólj. Mint ahogyan a teremtés hajnalán Isten azt mondta, hogy legyen, és akkor lett. Ahogyan Pál apostol is leírta ezt a meggyőződését a korinthusi levélben: „Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán”. (2. Korinthusi Levél 4. rész 6. verse)

Csak egy szót szólj. Gondoljunk bele, hogy egy-egy emberi szónak is milyen súlya lehet. Amikor elrontunk valamit, nagyon bánjuk, mert éppen azt bántottuk meg, akit nagyon szeretünk. És akkor egyetlen szó hangzik csak el: megbocsátok. Mekkora súly kerül le rólunk, milyen enyhülést jelent. Vagy amikor egy kisgyerek összetör valamit, és attól való félelmében, hogy büntetést kap, elbújik zokogva a szobájába. És a szülő bemegy, és csak annyit mond: nincs baj. A kisgyerek pedig odarohan a szülőhöz és megkönnyebbülve megöleli. Csak egy-két szó, és mégis milyen hatása van.

Most pedig gondoljuk végig, hogy egy krisztusi szó mit jelent. Mekkora enyhülést a fájdalomban, és milyen megkönnyebbülést a terheket követően. Milyen boldogságot jelenthet most is nekünk. Felszabadultságot ad a bezártságot követően. Bátorságot ad a félelmek után. Örömet ad a keserőségeket követően. Csak egy szó, és meggyógyul a lelkem.

„Csak szólj egy szót!” – és Jézus szólt. | Kimondta. | A szélütött szolga felült az ágyon | erre a szóra, mert ebben a szóban | erő volt, hatalom. || Ne sírnék sok erőtelen szavamon? | És ne hallgatnék el, hogy Ő beszéljen, | hogy bennem Ő, a Krisztus szóljon, éljen? | Elhallgatok, s könyörgök hangtalan: | Csak szólj egy szót; s meggyógyul a szívem... | meggyógyul a szavam. (Túrmezei Erszébet: Csak egy szót!) **Ámen!**